

В И К Ъ

Въвъ тази стая — тѣсна, тъмна, ниска,
умирамъ отъ неизцѣлима рана,
че азъ не съмъ възлюбена и близка,
ни чакана отъ нѣкого, ни звана.

А искамъ само, само да обичамъ,
жадувамъ искроструйно, свѣтло вино;
отъ всѣка тъмна мисль се отричамъ,
край всѣки врагъ беззлобно ще отмина.

И искамъ щедро, волно да отдавамъ
това, що въ менъ гори, трепти и пѣе,
и въ царски праздненства да разлюлявамъ
надъ скѣпи гости звѣнки полюлеи. —

Че мойта младость, огнено пламтяща,
и моята душа на чучулига,
и моето сърце животрептящо, —
като вихрушка надъ свѣта ме дигатъ.